

РЕШЕНИЕ

№ 3443

гр. София, 21.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Диляна Николова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **2790** по описа за **2012** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 6437 от 14.03.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от [фирма] ([фирма]), чрез редовно упълномощения юрисконсулт Р. Л. срещу Съдебно решение от 27.01.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав (СРС) по нахд № 8184/2011 г. С последното е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-258 от 15.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на [фирма] са наложени имуществени санкции, както следва: по т. 1-ва – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) и по т. 2-ра – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 КЗ, за нарушение на чл. 317а, ал. 3 КЗ.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК).

Касаторът поддържа, че неправилно въззивния съд е приложил и тълкувал

разпоредбата на чл. 317а КЗ, във вр. с чл. 294, ал. 1 КЗ, като не е съобразил елементите от обективна страна на състава на нарушението и не е уважил възраженията за несъставомерност на деянието. Сочи, че съставът на административното нарушение по чл.317а, ал.1 КЗ препраща към разпоредбата на чл.294, ал.1 КЗ, която въвежда задължение за представяне на справки за сключени и прекратени застрахователни договори от страна на застрахователи, предлагащи задължителни застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и/или задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците „в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги“, като според касатора адресат на задължението е специфичен частноправен субект, какъвто той не е. Следователно, [фирма] не би могло да бъде административнонаказателно отговорно лице по смисъла на чл.317а КЗ, във вр. с чл. 294 ал. 1 КЗ и съответно не би могло да бъде автор на посочените в цитираните разпоредби административни нарушения. Освен това сочи, че в конкретния случай твърдяното в НП нарушение е несъставомерно, тъй като нито в акта за установяване на нарушението (АУАН), нито в НП е отразено да е направена проверка в Информационната система на Гаранционния фонд от страна на актосъставителя или наказващия орган. Разпоредбата на чл. 317а ал. 1 КЗ изрично посочва, че се наказва с имуществена санкция само застраховател, който не е представил информацията „по чл. 294, ал. 1 и 4“. Твърди, че следвайки логиката на съда, се оказва възможно със санкционни норми да се въведат административнотехнически по своя характер задължения, като задължението за предоставяне на информация. Ако законодателят е искал да ангажира и застрахователи, получили лицензи в РБ, да подават информация, то би го формулирал изрично в разпоредбата на чл. 294, ал.1 КЗ, което обаче, не е направено. На следващо място, касаторът поддържа, че в рамките на служебната проверка на НП, съдът е пропуснал да констатира липсата на детайлен анализ на фактическата и правна страна на твърдяното нарушение. Релевира нарушение на чл. 57, ал. 1 ЗАНН по причина, че в спорното НП са отразени обстоятелства, изложени в съставения АУАН, като административнонаказващият орган (АНО) е пренесъл изцяло по фактическата обстановка, описана от проверяващия орган, без да предприеме самостоятелен анализ. С оглед на факта, че се ангажира административнонаказателната отговорност на [фирма] за две административни нарушения, АНО е следвало да обсъди съответните изпълнителни деяния на всяко едно от нарушенията и да обоснове при приетото осъществяване на състава на чл. 317а, ал. 1 КЗ налагането на отделни имуществени санкции. Пропускът на санкциониращия орган в посочения смисъл води до нарушаване на правото на защита на [фирма] в пълен обем и до опорочаване на санкционния акт. Нарушаването на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение. Отделно от изложеното по-горе, според касатора въззивният съд не се е съобразил с принципа, че доказателствената тежест за доказване факта на нарушението е за КФН. Неправилен е и изводът на районния съд, че нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно, така че да не възниква съмнение относно неговото съдържание. Обръща внимание, че в табличната форма на изписването на обстоятелствата на нарушенията не са изяснени редица обстоятелства, свързани с тяхното осъществяване. В колоната „закъснение в брой дни“ са изписани цифри, които е неясно как са изчислени - дали това е разликата между датата на сключване на полицата и датата на подаване на информацията или това са дните закъснение по

смисъла на чл. 317а, ал. 3 КЗ, т.е. дни, изтекли след 45 ден по чл. 317а, ал. 1 КЗ. В табличното изписване на нарушенията в АУАН, което е копирано в НП, не е отразена причината, поради която като дата на извършване на нарушението е приета датата на депозиране на информацията в КФН. Освен това, съдът не е взел предвид, че в спорното НП не е посочено какво е било конкретното задължение на наказаното лице, в неспазването на което то е упрекнуто. Посочено е, че е вменено нарушение на чл. 317а, ал. 3 КЗ, но тази разпоредба разписва какво се следва за застраховател, който не спази разпоредбата на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 КЗ. Член 294 КЗ не е възпроизведен нито в АУАН, нито в НП, при визирани относими за конкретното нарушение елементи от фактическия му състав.

Моли се отмяната на решението на СРС и постановяването на решение, с което да бъде отменено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът не се представлява.

Ответникът се представлява от адв. С. - Ц., която от негово име оспорва касационната жалба. Моли последната да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неосователност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XII-ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-258 от 15.03.2011 г.

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка: [фирма] е дружество осъществяващо застрахователна дейност. На 23.07.2010 г. по електронен път в КФН постъпила информация от страна на [фирма] относно сключени договори за задължителни застраховки „Гражданска отговорност” на автомобилистите-полица № 111101008B094413, сключен на 20.05.2010 г. относно моторно превозно средство (МПС), с ДК [рег.номер на МПС], като така посочената информация е постъпила в информационния портал на КФН със закъснение 64 дни след нормативно установения в КЗ срок за предоставянето и. На 27.07.2010 г. по електронен път в КФН е постъпила информация от страна на [фирма] относно сключени договори за задължителни застраховки ГО на автомобилистите-полица № 111101008B026997, сключен на 07.06.2010 г. относно (МПС), с ДК [рег.номер на МПС], като така посочената информация постъпила в информационния портал на КФН със закъснение 50 дни след нормативно установения в КЗ срок за предоставянето и. Тези обстоятелства били установени от Р. К. на длъжност актюер в отдел „АОР”, Дирекция

„ПФН” в Управление „ФН” на КФН, като въз основа на тези констатации той съставил срещу [фирма] АУАН № Р-06-784/30.09.2010 г., тъй като установил, че така постъпилата в КФН информация от страна на юридическото лице-застраховател е постъпила със закъснение след 46-я ден от датата на тяхното сключване, а именно съответно закъснение от 64 дни и 50 дни, с което е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Въз основа на така съставения АУАН и констатациите в същия било издадено и процесното НП.

При така установеното от фактическа страна въззивният съд е приел, че на посочените в АУАН дати в КФН от страна на [фирма] е постъпила информация за сключени два броя задължителни застраховки гражданска отговорност на автомобилистите със закъснение повече от допустимото съгласно КЗ. Изложил е съображения, че административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, в рамките на материалната и териториална компетентност на последния. Спорният АУАН съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на ЗАНН, като нарушението, описано в същия е с необходимата яснота и конкретика, даваща възможност на нарушителя да разбере същността на повдигнатото административнонаказателно обвинение и да се защитава срещу последното. Счел е, че словното описание на констатираното нарушение съответства пълно и точно на цифровото изражение на административното нарушение, визирано в чл. 317а, ал. 3 КЗ, като актът е връчен на нарушителя, съгласно изискванията на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Направил е извод, че обжалваното НП е издадено от териториално и материално компетентен орган, като същото съдържа всички необходими реквизити, визирани в ЗАНН. Описаната в същото фактическа обстановка съответства на посочената в АУАН, а словното описание на нарушението съответства на посочената в същото правна квалификация на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Намерил е също така, че процесното НП е издадено при правилно приложение на материалния закон. Възприетата за установена фактическа обстановка, според въззивния съд, сочи съставомерност на деянието по смисъла на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Дружеството е осъществило от обективна страна състав на административни нарушения по смисъла на чл. 317а, ал. 3, във вр. с чл. 317, ал. 1, във вр. с чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 КЗ. Информацията в КФН е постъпила извън нормативно установените в КЗ срокове за предоставянето и - със закъснение съответно от 64 и 50 дни. Доколкото нарушението е извършено от юридическо лице съдът не е изследвал въпросът относно субективната съставомерност на административноправния деликт. Относно определените от страна на АНО имуществени санкции е счел, че са в границите, визирани в нормата на чл. 319, ал.1, т. 2 КЗ, а предвид степента на обществена опасност на нарушението, съдът е намерил, че имуществени санкции от по 1000,00 (хиляда) лева за всяко от нарушенията се явяват справедливи. Изложил е подробни мотиви във връзка с направените в жалбата възражения от [фирма]. В заключение след като е преценил, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато съществено процесуално нарушение, обосноваващо отмяна на обжалваното наказателно постановление и доколкото НП е материално законосъобразно, е направил извод, че НП следва да бъде потвърдено.

Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно. Налице наведеното касационно основание – нарушение на закона.

Ето защо, касационната жалба е основателна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено. Отменено следва да бъде и спорното НП.

Съображенията на касационния съд за това са следните:

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" (ГО) на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, ако договорът е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл. 319 КЗ – тоест, имуществена санкция от 1000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2000,00 до 40 000,00 лв.

Съдът намира, че в спорното НП липсва изчерпателно описание на нарушенията, на обстоятелствата, при които са извършени и на доказателствата, които ги потвърждават. Видно от съобразителната част на спорното НП, АНО е приел, че застрахователното дружество е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 КЗ в периода след 46-тия ден, включително, от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 КЗ. Така дадено описанието на вменените на дружеството нарушения в посочената норма не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. В своята диспозиция тя не съдържа правило за поведение, нарушението на което да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание. Посочването на санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 КЗ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството. Задължението за предоставяне на информация в КФН в процесната хипотеза произтича от нормата на чл. 294, ал. 4 КЗ, а сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. Член 294 не е посочен като нарушен от [фирма], както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. В последното двукратно е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Тази разпоредба, както по – горе се посочи, е санкционната норма и нейното посочване не може да замести необходимостта от посочването на законните разпоредби, които са били нарушени. Освен това, административнонаказващият орган е следвало привърже посочената правна норма на чл. 317а, ал. 3 КЗ към една от хипотезите по предходните две алинеи, поради препращащия и характер, което не е сторено. Предвид така изложеното, съставът на касационния съд приема, че при издаването на АУАН и НП са нарушени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, които гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

На следващо място, в АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението (чл. 43, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т.

5, предл. второ ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава са посочени 23.07.2010 г. и 27.07.2010 г. и всяко от двете нарушения. Тоест, АНО е приел, че датата на извършване на нарушенията е тази, на която е подадена информацията за сключените договори в КФН, което е незаконосъобразно. За дата на извършване на твърдяните нарушения е следвало да се приеме тази, на която е изтекъл срока за представянето на информацията в КФН поотделно за всяко от тях. Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, в който е изтекъл предвидения в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице. Също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - чл. 63 ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното нарушение пречи да се определи началният момент, от който започват за текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Отделно от горното, основателни са възраженията, че АНО е възприел обстоятелствата, изложени в АУАН, без да предприеме самостоятелен анализ. Той е следвало да обсъди съответните изпълнителни деяния на всяко от нарушенията и е следвало да обоснове налагането на две отделни имуществени санкции при приетото осъществяване на състава на чл. 317а, ал. 3 КЗ, във вр. с чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 КЗ. Като не направил това, АНО е нарушил правото на защита на санкционираното дружество в пълен обем. Това от своя страна е довело до порочност на спорното НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Като не е отчел всичко гореизложено, съставът на въззивния съд е постановил в нарушение на закона незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен. Настоящият съд следва да се произнесе по същество и да отмени и спорното НП.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Съдебно решение от 27.01.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав по нахд № 8184/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-258 от 15.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на [фирма] са наложени имуществени санкции, както следва: по т. 1-ва – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането и по т. 2-ра – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от същия кодекс.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-258 от 15.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на [фирма] са наложени имуществени санкции, както следва: по т. 1-ва – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането и по т. 2-ра – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от същия кодекс.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.